

digt, og som har bragt det i total opløsning og kostet mindst 655.000 civile irakere livet. Er det krigens pris? Var det det hele værd, vil jeg spørge hr. Hans Kristian Skibby?

(Kort bemærkning).

Hans Kristian Skibby (DF):

Nu fremstiller hr. Rune Lund jo nærmest Irak som lutter idyl før 2002. Det er jo ikke et Tyskland, vi taler om, eller et Danmark eller et Sverige. Nej, det var faktisk et land, der var ekstremt korrupt. Der var en sindssyg leder, som ikke havde folkelig opbakning, og der var eksempelvis, skønnede i hvert fald Amnesty International tilbage i 2002, begået folkedrab på omkring 300.000, specielt kurdere, der bl.a. blev udsat for giftgasangreb. Dem har vi bl.a. efterfølgende kunnet se i fjernsynet osv. som beviser.

Derfor synes jeg jo, at det er ganske underholdende, på et tragisk grundlag naturligvis, at man snakker om en krig på løgn. Men var det løgn, at der blev begået massive folkedrab på primært kurdere i den nordlige del af Irak? Nej, det var det ikke. Vi fik eksempel på eksempel om specielt kurderne, om, hvordan de blev undertrykt, og om, hvordan de blev dræbt ved massive henrettelser. Så jeg synes nok, at hr. Rune Lund måske skulle genoverveje sit spørgsmål, inden han stiller det en anden gang.

Kl. 18.55

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Det er jo fremgået, at Dansk Folkepartis udenrigspolitiske ordfører, hr. Søren Espersen, har udtalt, at Dansk Folkeparti har fortrudt, at de deltog i Irakkrigen og gav mandat til den. Det kan vi selvfølgelig godt forstå, og det er jo rart at se, at nogle bliver omvendt. Det tog bare for mange år efter vores opfattelse. Men vi har jo tidligere set, at man, da Dansk Folkeparti var Fremskridtspartiet, slet ikke deltog i internationale opgaver, og meget sent er man begyndt på det her.

Kan vi nu stole på, at Dansk Folkeparti ikke fortryder med hensyn til Afghanistan, og hvad ligger bag fortrydelsen af Irak? Er det sådan, at man virkelig har set, at det var en forkert beslutning?

(Kort bemærkning).

Hans Kristian Skibby (DF):

Jeg vil sige det sådan, at det, der har været tale om, jo er, at man efterfølgende har haft en efter-

valuering, og det er det, så vidt jeg ved, hr. Søren Espersen blev spurgt om. Det var sådan set, at beslutningen måske var rigtig nok, men at den blev taget på et forkert faktisk grundlag.

Men det var simpelt hen, fordi der har været spørgsmål efterfølgende om eksempelvis, hvor mange masseødelæggelsesvåben regimet i Bagdad havde, før man fik det væltet osv. Så man kan ikke sige, at vi har sagt, at man har taget beslutningen på et forkert grundlag, men man har simpelt hen måttet konstatere, at beviser og grundlag og den måde, som beslutningerne blev gennemført på, selvfølgelig på en måde var i disharmoni med hinanden.

Men vi har sådan set bakket op om initiativet her i modsætning til Socialdemokraterne, som først ikke var med, og så var de med, og så var de ikke med, og nu er de så med igen. Jeg synes, at man måske fra Socialdemokraternes side skulle prøve at reflektere lidt over sine egne handlinger frem for hele tiden at læse små citater fra andre politikere op, som så helt tredje politikere skal stå og tage stilling til.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Jeg kan selvfølgelig godt tydeliggøre den socialdemokratiske politik, selv om jeg mener at have gjort det fra talerstolen: Når Danmark går i krig, selv om det er på baggrund af et spinkelt flertal i Folketinget, er det altså Danmark, der går i krig. Og når en krig bliver erklæret for afsluttet, som præsident Bush gjorde den 1. maj 2003, så overgår man ifølge FN-beslutninger til at være besejttelsesmagt, og det blev vi en del af. Så skal Danmark – ikke et flertal, men Danmark – opfylde en række forpligtelser i forhold til folkeretten med beskyttelse af civilbefolkning, infrastruktur og en lang række andre ting. Derfor gik vi med.

Med hensyn til den oprindelige start kan jeg forstå på det svar, jeg fik før, at Dansk Folkeparti for så vidt giver os ret i opfattelserne og giver stort set alle andre vesteuropæiske lande ret i, at grundlaget for denne krig ikke var til stede. Det har Dansk Folkeparti altså accepteret.

(Kort bemærkning).

Hans Kristian Skibby (DF):

Jeg har ikke indtryk af, at der var ret mange spørgsmål i det, som hr. Per Kaalund kom ind på. Det var måske mere nogle konklusioner på egne vegne og et par refleksioner over, hvad jeg har sagt.